

Tak

Mot zette haar rugzak neer bij het stukje riet en haalde haar magneet tevoorschijn. Hij glinsterde in de zon, die voorzichtig tussen de wolken tevoorschijn kwam. Ze trok haar jas uit, stroopte haar mouwen op en ging aan de waterkant staan.

Naast haar ritselde het riet in de wind. Als ze op haar tenen ging staan, zag ze verderop het hijskraanschip dobberen van de man met de groene pet. In de verte kwam er een trage zandboot aan en op de balkonnetjes van de oude huisjes aan de overkant zaten mensen in korte broek.

Mot ging door haar knieën, hield haar magneet boven het water en liet hem los.

Na een kwartier rustig vissen, had ze een tang gevangen. Een halve tang. Als ze de andere helft ook zou vinden en ze aan elkaar kon schroeven, dan zou ze een roestige tang hebben om spijkers mee uit een muur te trekken, of om de bel op haar fiets mee aan te draaien. En al zag Mot heus wel in dat dit niet bepaald een waardevolle schat was, ze legde haar halve tang trots op de kade neer.

Opnieuw gooide ze het touw het water in en ze voelde het al bij-

na vertrouwde schokje toen de magneet de grond raakte. Ze stelde zich voor hoe het ding op de zompige kanaalbodem rustte, wachtend tot ze hem weer omhoog zou halen. Ze trok aan het touw, zette een stap naar links en liet de magneet opnieuw zakken.

Tak! Ze voelde dat de magneet zich aan iets vastklikte.

Mot straalde. Ze keek of ze Lukas kon zien, maar William de Woesteling blokkeerde haar zicht. Ze trok haar magneet omhoog, haar hart bonkte in haar keel.

Ze dacht aan het boekje van Rosie. Een handgranaat of een bom, die deden vast ook *tak*.

Voorzichtig trok ze haar touw omhoog. Toen de magneet boven water kwam, zag Mot meteen dat er iets aan hing wat minstens even groot was als het ding zelf. Even schrok ze. Het was rond! Maar toen zag ze dat het hol was. Bommen waren rond, maar niet hol, had ze in het boekje gelezen.

Ze trok het voorwerp van de magneet af en ging in kleermakerszit op de kade zitten. Wat was het? Ze veegde wat groene aanslag weg met haar hand en hield het ondersteboven om het laatste water eruit te laten lopen. Het was een koplamp, dacht Mot met enige zekerheid. Van een auto? Maar dan wel een hele oude. Het glas zat er niet meer in, maar ze kon zich voorstellen dat er ooit een raampje voor de bol had gezeten, met een klein lampje erin.

Die tang was leuk, maar dit was een schat. Nu al. Ze stond op en gooide enthousiast de magneet het water weer in.

‘Al iets gevangen?’

Mot schrok zo van de stem naast haar, dat ze een seconde dacht dat ze in het water zou vallen.

Vincent glimlachte verontschuldigend, met zijn handen in zijn zakken.

‘Ik heb een koplamp gevonden,’ zei ze.

Vincent pakte het ding op en hield het dicht bij zijn gezicht.

Hij wil een vierde van mijn koplamp, dacht Mot eventjes. Maar hij legde de lamp weer weg en zei niks.

Opgelucht trok ze de magneet een eindje op en liet hem weer zakken. Meteen voelde ze dat hij iets raakte.

‘Heb je weer beet?’ vroeg Vincent.

‘Ja,’ zei Mot. ‘Door het riet heeft niemand hier gevestigd de afgelopen jaren. Er ligt nog heel veel op de bodem.’

Vincent kwam wat dichterbij en leunde nieuwsgierig naar voren.

Voorzichtig trok Mot het touw omhoog. Toen de magneet druipend boven de kade hing, bungelde er een pijp aan vast, zo lang als Mots arm.

‘Vast een stuk regenpijp,’ zei ze. ‘Die kunnen we naar Rosie brengen, zij betaalt voor oud ijzer. Dan kan ik je misschien alvast wat terugbetalen.’

‘Dat heeft echt geen haast,’ zei Vincent. ‘Ik heb alweer nieuw geld, mijn moeder geeft dat soms gewoon.’

‘Wat fijn,’ zei Mot. ‘Dat zou de mijne nooit doen.’

Vincent kneep met zijn ogen, zoals ze hem inmiddels vaker had zien doen. Daarna pakte hij de natte buis voorzichtig vast aan één uiteinde. ‘Volgens mij is het geen regenpijp.’

Mot trok de magneet van de pijp en legde die voorzichtig op de grond. Hij was dun en er zat een kromming in. Nee, dit was geen regenpijp. Maar wat dan wel?

‘Misschien is het een afvoerpijp van een aanrecht,’ zei Vincent. ‘Een heel klein aanrecht.’

‘Of het is iets wat inbrekers gebruiken,’ zei Mot. ‘Volgens het boekje van Rosie gooien boeven vaak hun spullen in het kanaal.’

‘Zouden ze er iemand mee hebben geslagen?’ vroeg Vincent.

In stilte keken ze naar Mots vondst.

‘Nee,’ zei Mot toen. ‘Het is gewoon een stukje pijp. Misschien van een auto, weten wij veel wat er allemaal in de motor zit.’

Vincent wees op de buis en daarna op de lamp en de halve tang.
'En als je het niet naar Rosie brengt, wat ga je er dan mee doen?'

'Tentoonstellen in de tuin,' zei Mot. 'Mijn moeder is daar vaak met klanten om te laten zien hoe ze zo mooi mogelijk over het grindpad kunnen lopen.' Ze trok haar buik in en tuitte haar lippen.
'Borst naar voren, rug recht, kin een beetje in de lucht.'

Vincent moest lachen. 'Heel charmant.'

'Het lijkt me heerlijk als er dan overal roestige dingen staan,' zei Mot 'Dat ze hun sierlijke loopje houden tussen de koplampen en fietswielen. Eigenlijk wil ik het liefst het hele huis vol zetten.'

'Zoiets zei je al bij Rosie. Die zei dat je je moeder wil pesten.'

Mot haalde haar schouders op. 'Ik wil haar laten zien dat niet alles altijd hoeft te glanzen of netjes en perfect hoeft te zijn.' Ze raapte haar hengel van de grond. Vincent moest zich niet bemoeien met haar schatten. En ook niet met haar moeder. 'Jij snapt dat niet. Jij hebt ouders die je geld geven. Ik heb een moeder die bang is dat het slecht is voor haar reputatie als haar klanten me zien.' Ze gooide haar magneet het water in.

'Je weet helemaal niets van mijn ou...' begon Vincent.

Toen vielen ze allebei stil. Want vanuit het water, vanaf de bodem van het kanaal, klonk een geluid.

Geen zachte *tik* van een sleutel.

Geen *tak* van een koplamp of een pijp.

Maar een hard, metalig geluid.

Het metalige geluid van een magneet die op iets heel groots was gebotst.

